ONTWERP-REGLEMENT

OP DE

ZAMENSTELLING DER REGTERLIJKE MAGT

IN DE

NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE KOLONIËN,

DOOR DE STAATSCOMMISSIE,

ingesteld bij Koninklijk besluit van 27 September 1852, n°. 46,

ingediend bij missive van 14 November 1853.

ROTTERDAM
OLDENZEEL.

1860.

Getrukt ter Algemeene Landsdrukkerij.

INHOUD.

EERSTE AFDEELING.

Algemeene bepalingen.

Artikel 1.

Regtsmagt in burgerlijke en strafzaken wordt in de Nederlandsche West-Indische koloniën, overeenkomstig de bij dit Reglement voor ieder collegie vastgestelde bevoegdheid, onverminderd die van den hoogen raad, uitgeoefend door kantongeregten, raden van justitie en hoven van justitie.

De regtsmagt in burgerlijke zaken omvat de kennisneming en beslissing van alle twistgedingen over eigendom of daaruit voortspruitende regten, over schuldvordering en andere burgerlijke regten.

Die in strafzaken betreft de kennisneming en beslissing van alle vervolgingen tot toepassing der wettig bepaalde straffen, tenzij de wet eenen anderen regter aanwijze.

2. Het openbaar ministerie is bijzonder belast met de handhaving der algemeene verordeningen, met de vervolging van alle misdrijven en het doen uitvoeren van alle strafvonnissen.

3. Het openbaar ministerie wordt uitgeoefend door de procureurs-generaal bij de hoven, de officieren bij de raden van justitie, en door de ambtenaren daartoe aan te wijzen bij de kantongeregten.

4. De ambtenaren van het openbaar ministerie zijn verpligt de bevelen na te komen, welke hun in hunne ambtsbetrekking of van wege den Gouverneur of Gezaghebber, onder wien zij behooren, worden gegeven.

5. De presidenten en de leden van de hoven en van de raden van justitie worden door den Koning voor hun leven aangesteld.

De ambtenaren van het openbaar ministerie bij die collegiën worden door den Koning, en de regters-plaatsvervangers, de kantonregters en de kantonregters-plaatsvervangers, benevens de griffiers en de substituut-griffier, worden door den Gouverneur, onder 's Konings bekrachtiging, aangesteld en ontslagen.

De Gouverneur is onder gelijke bekrachtiging bevoegd, de leden der regterlijke magt, op hun verzoek, te ontslaan, en hun een binnen- of buitenlandsch verlof te geven. Hij is almede, in geval van noodzakelijkheid, bevoegd, in de plaats van hen die ontbreken, voorloopig te voorzien.

6. De bezoldigde regterlijke ambtenaren moeten zijn Nederlanders of ingezetenen.

De onbezoldigde regterlijke ambtenaren moeten zijn ingezetenen.

7. Onvereenigbaar met het bezoldigde lidmaatschap der regterlijke magt is: de betrekking van pleitbezorger, notaris of solliciteur; elke openbare bediening, welke een eigenlijk bezoldigd ambt daarstelt; de uitoefening, middellijk of onmiddellijk, van eenig bedrijf aan het regt van patent onderworpen.

Twijfel of eenige openbare bediening een eigenlijk bezoldigd ambt daarstelt wordt door den gouverneur beslist.

8. De bezoldigde leden der regterlijke magt kunnen niet zijn administrateuren, zaakwaarnemers, executeurs, voogden en curators van personen, die hun verder dan in den derden graad van bloedverwantschap of zwagerschap bestaan.

9. Een lid der regterlijke magt, eene met zijn regterlijk ambt onvereenigbare betrekking aanvaardende, houdt op lid te zijn.

Met de aanvaarding van het lidmaatschap der regterlijke

magt wordt de benoemde geacht afstand te hebben gedaan van elke daarmede onvereenigbare betrekking.

10. Bloedverwanten of aangehuwden, tot den derden graad ingesloten, mogen ter zelfder tijd geene ambtsbetrekkingen in hetzelfde regterlijk collegie bekleeden.

Deze bepaling is toepasselijk op de kanton-regters, griffiers en ambtenaren van het openbaar ministerie bij de kantongeregten.

Bij opkomende zwagerschap na de benoeming, is hij uitgesloten, door wiens huwelijk de zwagerschap is ontstaan.

In dit laatste geval kan door den Gouverneur ontheffing der bepaling worden verleend.

11. In het vonnis of arrest, waarbij een lid der regterlijke magt tot gevangenis gedurende meer dan drie jaren of tot eenige straf, het verlies van burgerschapsregten medebrengend, is veroordeeld, wordt tevens zijne afzetting uitgesproken.

12. De leden van de hoven en van de raden van justitie, de kanton-regters, de assessoren en alle plaatsvervangers kunnen op requisitoir van den procureur-generaal door het hof, waartoe zij behooren of waaronder zij ressorteren, bij een met redenen bekleed arrest, worden ontslagen, wanneer zij:

1°. Tot gevangenisstraf van meer dan eene maand zijn veroordeeld;

2°. Verklaard zijn in staat van faillissement of kennelijk onvermogen, of wegens schulden zijn gegijzeld.

Zij worden op dezelfde wijze ontslagen:

1°. Bij gebleken wangedrag, onzedelijkheid of merkelijke achteloosheid;

2°. Bij gebleken ongeschiktheid, door meer dan zeventigjarigen ouderdom of aanhoudende ziels- of ligchaamsziekte;

3°. Wanneer zij onder curatele zijn gesteld.

Het bovenstaande is van toepassing op de procureurs-

generaal bij de hoven van justitie. Indien deze zich in een der voormelde gevallen bevinden, wordt het requisitoir genomen door een der leden van het hof, waarbij zij zijn aangesteld, daartoe door den Gouverneur aangewezen.

Zij, wier ontslag moet worden gevraagd, worden bij exploit, dat de redenen der vordering behelst, en ten minste veertien dagen te voren is beteekend, opgeroepen om het te nemen requisitoir aan te hooren, en, des verkiezende, hunne middelen van verdediging daartegen in te brengen.

De wegens ongeschiktheid door ouderdom of ziekte ontslagen ambtenaren behouden hunne aanspraak op pensioen, zonder tot een nader bewijs van de oorzaak der ongeschiktheid gehouden te zijn.

De uitspraken, krachtens dit artikel gewezen, zullen zijn onderworpen aan hooger beroep op den hoogen raad, doch uitvoerbaar bij voorraad.

13. Elk lid van de regterlijke magt, tegen wien een bevel van gevangenneming of magtiging tot opneming in een huis van bewaring of gesticht voor krankzinnigen is verleend, wordt daardoor in zijne bediening geschorst.

Hetzelfde heeft plaats, wanneer er regtsingang is verleend ter zake van een misdrijf, bedreigd met eene der straffen bij artikel 11 genoemd.

14. De presidenten der regterlijke collegiën hebben ambtshalve, of ter requisitie van het openbaar ministerie, de bevoegdheid om aan de regters, regters-plaatsvervangers, assessoren, assessoren-plaatsvervangers, griffiers of aan den substituut-griffier, die de waardigheid van hun karakter of hunne ambtsbezigheden mogten verwaarloozen, de noodige waarschuwing te geven.

De presidenten van de hoven hebben gelijke bevoegdheid ten aanzien van de presidenten der raden van justitie, van de kanton-regters, hunne plaatsvervangers en griffiers.

15. De bezoldigde leden der regterlijke magt mogen zich

buiten den vacantie-tijd, en de leden der vacantie-kamers ook gedurende dien tijd, niet langer dan drie dagen van de plaats verwijderen, waar zij hunne bediening uitoefenen, zonder verlof van den Gouverneur of Gezaghebber.

De onbezoldigde leden geven van hunne afwezigheid kennis aan den Gouverneur of Gezaghebber, ten einde deze, zoo noodig, in hunne vervanging kunne voorzien.

Overtreding van de bepaling van dit artikel, en van de artikelen 35 en 50, kan aanleiding tot toepassing van artikel 14, herhaalde overtreding tot die van artikel 12 van dit Reglement geven.

16. De jaarlijksche vacantiën van de regterlijke collegiën vangen aan met den eersten September en eindigen met den laatsten October.

17. Gedurende de vacantie is bij ieder collegie eene kamer belast met de behandeling van burgerlijke zaken, welke spoed vereischen.

Voor de behandeling van strafzaken heeft geene vacantie plaats.

18. Bij besluiten van den Gouverneur worden vastgesteld:

1°. Het costuum der regterlijke ambtenaren;

2°. De orde van de inwendige dienst bij de collegiën;

3°. De aanstelling en ambtsbekleeding van deurwaarders.

19. Alle regtsgedingen worden, op straf van nietigheid, in het openbaar behandeld, tenzij het regterlijk collegie of de kanton-regter, om redenen van openbare orde of zedelijkheid, bij het proces-verbaal der zitting te vermelden, mogt bevelen, dat de behandeling geheel of ten deele met gesloten deuren zal plaats hebben.

Alle vonnissen en arresten worden in het openbaar uitgesproken, en zijn ingerigt volgens de voorschriften van het Reglement op het Beleid der Regering, een en ander op straffe van nietigheid.

20. De presidenten der regterlijke collegiën hebben de

bevoegdheid om, in zaken van grooten omvang, één of meer leden, boven het bij de wet bepaalde getal, als plaatsvervangers te benoemen.

Deze plaatsvervangers zijn bij de behandeling der zaak tegenwoordig, doch werken niet mede tot het wijzen van het arrest of vonnis, dan ter vervanging van de leden, het gewone getal uitmakende, die verhinderd mogten worden daaraan deel te nemen.

Het proces-verbaal vermeldt hetgeen omtrent de plaatsvervangers is voorgevallen.

21 De regterlijke collegiën, kanton-regters en ambtenaren van het openbaar ministerie zijn verpligt, berigt, consideratiën en advies te geven, wanneer zulks door den Gouverneur of Gezaghebber wordt gevraagd.

22. Geen lid van eenig regterlijk collegie mag tot commissaris of rapporteur benoemd worden in eene zaak, waarin een zijner bloed- of aanverwanten, tot den derden graad ingesloten, als pleitbezorger werkzaam is.

23. De regterlijke collegiën en ambtenaren zijn onderling verpligt, wettig gevolg te geven aan letteren requisitoriaal ten dienste der justitie, ook wanneer die letteren zijn uitgevaardigd door regterlijke collegiën of ambtenaren in het moederland of in eene der andere koloniën of bezittingen van het Rijk.

Zij zijn bevoegd ook aan soortgelijke verzoeken van vreemde regterlijke collegiën en ambtenaren gevolg te geven.

24. In alle zaken doet de president hoofdelijke omvraag, beginnende met den commissaris of rapporteur, en vervolgens aan de verdere regters, van den jongstbenoemden tot den oudsten; de president brengt het laatst zijn advies uit.

Geen afwezend lid kan zijn advies door een zijner medeleden doen voordragen, noch het schriftelijk indienen.

25. Indien meer dan twee verschillende gevoelens zijn uitgebragt, wordt het besluit opgemaakt op de wijze, die het meest overeenkomt met het gevoelen van de meerderheid.

26. De leden van de regterlijke magt zijn verpligt het geheim te bewaren opzigtelijk de gevoelens, die in de raadkamer ten aanzien der aldaar behandelde zaken geuit worden.

Overtreding van dit voorschrift kan aanleiding geven tot toepassing van artikel 14, herhaalde overtreding tot die van artikel 12 van dit Reglement.

Er mag geene aanteekening worden gehouden van het gevoelen, door de regters, bij het vaststellen eener beslissing, uitgebragt.

27. Vonnissen en arresten, gewezen met een ander getal regters dan bij deze wet is bepaald, zijn nietig.

28. Al de leden van de regterlijke magt, waarvan de bevoegdheid bij dit Reglement wordt geregeld, leggen, elk naar de wijze zijner godsdienstige gezindheid, voor het aanvaarden hunner bediening, den volgenden eed of belofte af:

„Ik zweer (beloof) gehoorzaamheid aan de wet."

„Zoo waarlijk helpe mij God Almagtig!" („dat beloof ik!")

Alvorens tot dien eed of belofte te worden toegelaten, leggen zij den volgenden eed (verklaring en belofte) van zuivering af:

„Ik zweer (verklaar), dat ik middellijk noch onmiddellijk, „onder wat naam of voorwendsel ook, tot het verkrijgen mijner „aanstelling, aan iemand, wie hij ook zij, iets heb gegeven „of beloofd, noch zal geven of beloven.

„Ik zweer (beloof), dat ik nimmer eenige giften of ge„schenken hoegenaamd zal aannemen of ontvangen van eenig „persoon, welke ik weet of vermoed eenig regtsgeding of „zaak te hebben of te zullen krijgen, in welke mijne ambts„verrigtingen zouden kunnen te pas komen.

„Zoo waarlijk helpe mij God Almagtig!" („dat verklaar „en beloof ik!")

29. De eed of belofte, bij het vorige artikel vermeld, wordt afgelegd in handen van den Gouverneur of van den ambtenaar, daartoe door hem aangewezen.

30. Tot regeling der justitiekosten, zoo in burgerlijke als in strafzaken, mitsgaders van de belooningen, welke ter zake van regtshandelingen zullen worden toegelegd, en van de verschotten, reis- en verblijfkosten, welke in rekening zullen worden geleden, worden bij ordonnantiëntarieven vastgesteld.

31. Wanneer het hof van justitie dit, op requisitoir van den procureur-generaal, ter beregting van strafzaken, noodig oordeelt, kan de Gouverneur eene speciale regtbank benoemen, uit vier of zes personen bestaande, waarvan het voorzitterschap altijd zal waargenomen worden door den voorzitter of door een der leden van het hof.

TWEEDE AFDEELING.

Van de Kantongeregten.

Artikel 32.

Er zijn in de Nederlandsche West-Indische koloniën zeven kantongeregten: een in de stad Paramaribo; een in ieder der districten Coronie en Nickerie; en een op ieder der eilanden Curaçao, Aruba, Bonaire en Saba.

Het regtsgebied van het kantongeregt te Paramaribo strekt zich uit over de geheele kolonie Suriname, met uitzondering der districten Coronie en Nickerie.

Het regtsgebied van het kantongeregt te Curaçao strekt zich uit over dat eiland en over Klein-Curaçao.

Het regtsgebied der overige kantongeregten strekt zich uit over het district of het eiland, waar zij gevestigd zijn.

33. Er zijn voor elk kantongeregt een regter, twee plaatsvervangers, een ambtenaar van het openbaar ministerie en een griffier.

34. Bij afwezigheid, belet of ontstentenis van den kanton-

regter, treden zijne plaatsvervangers op naar den rang van benoeming.

Bij afwezigheid, belet of ontstentenis van den griffier, worden zijne ambtsverrigtingen waargenomen door hem, die daartoe door den kanton-regter wordt benoemd en beeëdigd.

35. De kanton-regter te Paramaribo, zijne plaatsvervangers en de griffier hebben hunne vaste woonplaats aldaar.

De overige kanton-regters, hunne plaatsvervangers en de griffiers hebben hunne vaste woonplaats in het district of op het eiland, alwaar het kantongeregt is gevestigd, bij hetwelk zij zijn aangesteld.

36. Al de ambtenaren bij de kantongeregten moeten den ouderdom van 23 jaren hebben bereikt: de kanton-regter te Paramaribo en die op Curaçao moeten daarenboven den graad van meester in de regten op eene van 's Rijks hoogescholen bekomen hebben.

Niemand kan gelijktijdig plaatsvervanger bij meer dan één regterlijk collegie zijn.

37. De kanton-regters, in burgerlijke zaken regt sprekende, nemen behoudens hooger beroep kennis, indien de vordering niet meer bedraagt dan f 300:

1°. Van alle zuiver persoonlijke regtsvorderingen;

2°. Van alle regtsvorderingen tot betaling van interessen eener inschuld, ofschoon deze meer dan f 300 bedraagt;

3°. Van alle regtsvorderingen tot betaling van grondrenten, huren, pachten, erfpachten en andere periodieke uitkeeringen;

4°. Van alle regtsvorderingen tot opeisching van roerende zaken, mits de daaraan door den eischer toegekende waarde in eene geldsom uitgedrukt zij.

Indien eene dezer regtsvorderingen een gedeelte betreft, hetzij van eene opeischbare of op tijd verschuldigde grootere geldsom, hetzij van eene opeischbare of op tijd verschuldigde algemeenheid van roerende zaken, is de kantonregter onbe-

voegd, zoodra, hetzij de geheele geldsom, hetzij de algemeenheid van roerende zaken, de waarde van f 300 overtreft.

De regtsvorderingen onder n°. 2 en 3 vermeld houden op tot de bevoegdheid des kanton-regters te behooren, zoodra bij eisch of verwering de grond des regts, waarop de gevorderde interessen, grondrenten, huren, pachten, erfpachten of andere periodieke uitkeeringen rusten, aan zijne beoordeedeeling onderworpen wordt.

38. Zij nemen insgelijks kennis, behoudens hooger beroep, tot welke hoogere som de vordering moge opklimmen, van burgerlijke regtsvorderingen:

1°. Tot vergoeding van schade, door menschen of dieren toegebragt aan land, houtgewas, boom-, tuin- of veldvruchten;

2°. Tot zoodanig herstel aan huizen, woningen, gebouwen, landelijke eigendommen en pachthoeven, als bij de algemeene verordeningen ten laste van den huurder is gesteld;

3°. Tot betaling van arbeidsloonen van werklieden, huurloonen van dienstboden, en tot uitvoering van wederzijdsche overeenkomsten tusschen meesters en hunne dienstboden, arbeidslieden of andere onderhoorigen.

39. Zij nemen behoudens hooger beroep kennis:

1°. Van de vorderingen tot ontbinding van de overeenkomsten van huur en verhuur van slaven, mits de huurprijs over den tijd, gedurende welken de overeenkomst nog zou moeten werken, niet meer bedraagt dan f 300.

2°. Van de regtsvorderingen tot ontbinding van huur, en dien ten gevolge tot ontruiming van huizen, gebouwen of gedeelten daarvan, mitsgaders van landelijke eigendommen, pachthoeven, landerijen, tuin- en andere gronden;

3°. Van de regtsvorderingen tot ontruiming van huizen,

gebouwen of gedeelten daarvan, mitsgaders van landelijke eigendommen, pachthoeven, landerijen, tuin- en andere gronden, op grond van het niet bestaan van huur of het eindigen van den huurtijd, indien de huur, over het jaar berekend, niet meer dan f 300 bedraagt;

4°. Van alle burgerlijke regtsvorderingen wegens bezitregt.

40. Partijen, de bevoegdheid hebbende tot het aangaan van dading of compromis, kunnen de beslissing van alle daarvoor vatbare geschillen opdragen aan eenen kanton-regter ter harer keuze.

De kanton-regter is verpligt aan die opdragt te voldoen, welke ook de aard van het geschil of de waarde van het betwiste voorwerp zij.

De uitspraak van den kanton-regter is, in zoodanig geval, steeds in het hoogste ressort, ten ware partijen zich, bij hare opdragt, het hooger beroep van het geschil hadden voorbehouden.

Partijen, tot het aangaan van dading of compromis bevoegd, kunnen insgelijks afstand doen van het regt van hooger beroep van de vonnissen der kanton-regters.

41. In strafzaken vonnissen de kanton-regters over alle misdrijven, op welke geene hoogere straf is gesteld dan eene gevangenisstraf van ééne maand of eene geldboete van f 100, te zamen of afzonderlijk, hetzij die straf al dan niet gepaard gaat met de verbeurdverklaring van eenige voorwerpen, of met den last tot herstel, of met dien tot slechting of opruiming van tot stand gebragte of aangevangen werken.

Hunne vonnissen in deze zaken zijn aan hooger beroep onderworpen, met uitzondering van de gevallen dat op het feit geene hoogere of andere straf is gesteld dan eene geldboete van f 25.

42. De vordering tot vergoeding van kosten en schade ten behoeve der beleedigde partij kan, mits geen f 50 te boven gaande, door deze met de strafvervolging vereenigd worden.

DERDE AFDEELING.

Van de Raden van justitie en van de Hoven van justitie.

Artikel 43.

Er is een hof van justitie te Paramaribo en een op Curaçao.

Op ieder der eilanden St. Eustatius en St. Martin is een raad van justitie.

44. Het regtsgebied van het hof van justitie te Paramaribo strekt zich uit over de kolonie Suriname; dat van het hof van justitie op Curaçao over dat eiland, mitgaders over de eilanden Klein-Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Eustatius, Saba en het gedeelte van St. Martin, dat aan Nederland behoort.

Het regtsgebied van den raad van justitie op St. Eustatius strekt zich uit over de eilanden St. Eustatius en Saba; dat van den raad van justitie op St. Martin over het gedeelte van dit eiland, hetwelk aan Nederland behoort.

45. Het hof te Paramaribo is zamengesteld uit een president, vier leden, drie leden-plaatsvervangers, drie assessoren, drie assessoren-plaatsvervangers, een procureur-generaal en een griffier. Het hof te Curaçao, dat overigens op dezelfde wijze is zamengesteld, heeft slechts drie leden.

Bij het hof te Paramaribo is daarenboven een substituut-griffier.

46. De raden van justitie op de eilanden St. Eustatius en St. Martin bestaan uit een president, drie leden, twee leden-plaatsvervangers, een officier en een griffier.

47. De presidenten der regterlijke collegiën, in artikel 43 genoemd, worden bij afwezigheid, belet of ontstentenis vervangen door het oudst benoemde lid, de leden door de leden-plaatstvervangers, en de assessoren door de assessoren-plaatsvervangers, naar den rang hunner benoeming.

48. De procureurs-generaal bij de hoven en de officieren bij

de raden van justitie worden, zoo noodig, vervangen door een der leden of leden-plaatsvervangers, door den president van het collegie aan te wijzen.

49. In geval van verhindering der griffiers en van den substituut-griffier wordt hunne dienst, op de openbare teregtzitting en in de raadkamer, waargenomen door een der leden of leden-plaatsvervangers, door den president van het collegie aan te wijzen.

De griffiers kunnen zich, in hunne andere werkzaamheden, doen vervangen door eenen klerk ter griffie, niet beneden de 23 jaren oud, door den president benoemd en beeëdigd.

50. De leden van de hoven en van de raden van justitie, de ambtenaren van het openbaar ministerie, de griffiers en de substituut-griffier hebben hunne vaste woonplaats daar waar hun collegie is gevestigd.

51. Al de leden der regterlijke magt, waarvan in deze afdeeling sprake is, moeten den ouderdom van 23 jaren bereikt hebben; de presidenten, de leden en de procureurs-generaal bij de hoven van justitie moeten daarenboven op eene van 's Rijks hoogescholen den graad van meester in de regten verkregen hebben.

52. De assessoren en assessoren-plaatsvervangers worden benoemd uit hen, die, te Paramaribo en te Curaçao woonachtig, verkiesbaar zijn in den kolonialen raad.

De kanton-regters, hunne plaatsvervangers, de griffiers, de ambtenaren bij het openbaar ministerie, de geestelijken, de bedienaren van de godsdienst en de krijgslieden in werkelijke dienst kunnen niet tevens zijn assessoren of assessoren-plaatsvervangers.

53. Die, tot assessor of tot assessor-plaatsvervanger benoemd zijnde, deze betrekking niet aanneemt, verliest zijn kiesregt gedurende den tijd dat hij die betrekking zou hebben moeten vervullen.

54. Van de waarneming der betrekking van assessor of

assessor-plaatsvervanger kan zich verschoonen hij, die den vollen ouderdom van zestig jaren heeft bereikt.

Wanneer hij vroeger is benoemd, kan hij zich op zestigjarigen leeftijd van die betrekking doen ontslaan.

Hij, die drie of meer achtereenvolgende jaren assessor of assessor-plaatsvervanger geweest is, kan zich voor een gelijk aantal daarop onmiddellijk volgende jaren verschoonen.

55. De eerste benoeming van assessoren en assessoren-plaatsvervangers geschiedt onmiddellijk door den Gouverneur.

56. Jaarlijks treden een assessor en een assessor-plaatsvervanger, naar de orde van benoeming, af.

57. Wanneer de betrekking van assessor of assessor-plaatsvervanger openvalt, maakt het hof met den procureur-generaal in raadkamer vergaderd eene nominatie op van vijf personen, welke den Gouverneur wordt aangeboden, ten einde daaruit eene keuze te doen.

Zij, die krachtens het vorige artikel aftreden, kunnen op nieuw worden benoemd.

58. In strafzaken wordt bij de raden van justitie door vier regters regt gesproken.

In de zaken, waarvan de assessoren mede moeten kennis nemen, wordt bij de hoven door zes regters, waarvan de helft uit assessoren bestaat, regt gesproken.

In alle overige zaken wordt bij de hoven en de raden van justitie door drie regters regt gesproken.

59. De hoven en de raden van justitie nemen in eersten aanleg kennis van alle burgerlijke regtsvorderingen, waarvan de beregting niet aan eenen anderen regter is opgedragen.

Hunne vonnissen zijn aan hooger beroep onderworpen, ten ware:

1°. Partijen, tot die handeling bevoegd, in zaken, welke voor dading of compromis vatbaar zijn, van het hooger beroep afzien;

2°. Het voorwerp der vordering de som van f 600 niet te te boven gaat.

60. Zij nemen in hooger beroep kennis van alle vonnissen door de kanton-regters, onder hun regtsgebied, in burgerlijke zaken gewezen, en van de beschikkingen op requesten door die ambtenaren gegeven.

Het staat aan partijen, de bevoegdheid tot het aangaan van dading of compromis bezittende, vrij, de geschillen, die daarvoor vatbaar zijn en tot de bevoegdheid van de kanton-regters behooren, bij prorogatie regtstreeks te brengen ter kennis van de hoven of raden van justitie, die geroepen zouden zijn daarover in hooger beroep uitspraak te doen, en die alsdan in het laatste ressort vonnissen.

61. De hoven nemen zonder hooger beroep kennis van alle jurisdictie-geschillen tusschen de regterlijke collegiën van hun regtsgebied.

Het hof van justitie op Curaçao neemt ook zonder hooger beroep kennis van de jurisdictie-geschillen tusschen de raden van justitie.

62. Het hooger beroep van de uitspraken, in burgerlijke zaken door de hoven en de raden van justitie in eersten aanleg gewezen, wordt aangebragt bij den hoogen raad der Nederlanden, op de wijze bij het Reglement op de Burgerlijke Regtsvordering bepaald.

63. De raden van justitie vonnissen over alle misdrijven, behoudens hooger beroep, met uitzondering van de gevallen, dat op het feit geene hoogere of andere straf is gesteld dan eene gevangenis van twee jaren of eene geldboete van f 600, te zamen of afzonderlijk.

64. De hoven van justitie nemen in hooger beroep kennis van de vonnissen door de kanton-regters of de raden van justitie in strafzaken gewezen en voor hooger beroep vatbaar, met uitzondering van die door den kanton-regter van Saba

gewezen, waarvan het hooger beroep wordt gebragt bij den raad van justitie op St. Eustatius.

65. De hoven van justitie vonnissen zonder hooger beroep over alle misdrijven, waarvan de kennisneming niet aan eenen anderen regter is opgedragen.

66. De hoven van justitie vonnissen in strafzaken met medewerking van assessoren, het geval alleen uitgezonderd dat het misdrijf met geene andere straf is bedreigd dan met eene geldboete, hetzij deze al dan niet gepaard gaat met de verbeurdverklaring van eenige voorwerpen, of met den last tot herstel, of met dien tot slechting of opruiming van tot stand gebragte of aangevangen werken.

67. De hoven en de raden van justitie hebben het toezigt over de handelingen der bij hen ingeschreven pleitbezorgers als zoodanig.

Zij weren en beteugelen de inbreuken en misslagen, en kunnen naar gelang der omstandigheden opleggen de straffen van:

Enkele waarschuwing;

Berisping;

Schorsing in de uitoefening der praktijk, ten hoogste gedurende een jaar.

Alles echter niet dan na verhoor of na behoorlijke oproeping van den belanghebbende.

Van de straffen, door de raden van justitie opgelegd, valt beklag bij het hof te Curaçao; en van de straffen, door de hoven opgelegd, valt beklag bij den hoogen raad der Nederlanden.

Een pleitbezorger, die twee malen in de praktijk is geschorst, zal, weder in dezelfde straf vervallende, worden ontslagen.

VIERDE AFDEELING.

Van de bezoldiging.

Artikel 68.

Aan de regterlijke ambtenaren wordt de volgende bezoldiging toegekend:

a. Bij het hof van justitie te Paramaribo:

Aan den voorzitter	f	8000
〃 ieder der leden		6500
〃 den procureur-generaal . . .		8000
〃 den griffier		4500
〃 den substituut-griffier		3000

b. Bij het hof van justitie te Curaçao:

Aan den voorzitter	f	5000
〃 ieder der leden		3500
〃 den procureur-generaal . . .		5000
〃 den griffier		3000

c. Bij het kantongeregt te Paramaribo:

Aan den kanton-regter	f	5000
〃 den griffier		2000

d. Bij het kantongeregt op Curaçao:

Aan den kanton-regter	f	2500
〃 den griffier		1500

De kanton-regters en hunne griffiers mogen voor de buiten geregtelijke handelingen niets in rekening brengen dan reis- en verblijfkosten, op den voet van een tarief bij ordonnantie vast te stellen. Bij hetzelfde tarief worden de griffie-regten bepaald.

69. De overige regterlijke ambtenaren genieten geene bezoldiging, dan wanneer dit door den Gouverneur volstrekt noodzakelijk geoordeeld wordt. In die gevallen wordt hunne bezoldiging onder 's Konings bekrachtiging geregeld.

De artikelen 7 en 8 van dit Reglement zijn op hen niet van toepassing.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Aan de Commissie, benoemd bij Koninklijk besluit van 27 September 1852, n°. 46, werd de taak opgedragen om „te onderzoeken en te beoordeelen de ontwerpen, zamengesteld met het doel, om de nieuwe Nederlandsche wetgeving voor de Nederlandsche West-Indische bezittingen van het Rijk toepasselijk te maken, en om daaromtrent berigt en advies uit te brengen.” In deze omschrijving van den lastbrief der Commissie ligt het denkbeeld opgesloten, dat de tegenwoordig in Nederland vigerende wetgeving op den voorgrond dient te staan, en het model moet zijn voor de aanstaande West-Indische wetgeving. Een gevolg daarvan is, dat de Commissie bij haren arbeid alleen de wenschelijkheid zal aannemen van zoodanige wijzigingen, als door den bijzonderen aard der bedoelde koloniën gevorderd worden, of die, zonder te grijpen in het stelsel van den Nederlandschen wetgever, naar het vrij algemeen oordeel der deskundigen, als verbeteringen te beschouwen zijn.

Zullen hierdoor de grenzen van het te verrigten werk doorgaans tamelijk wel zijn afgebakend, zoo is dit echter niet het geval met betrekking tot de regterlijke organisatie en het beleid der justitie. Ten aanzien toch van dit onderwerp, verkeert men hier te lande in een toestand, die, volgens de bepalingen der Grondwet, door een geheel anderen moet vervangen worden, en voor eene „nieuwe” regtelijke inrigting zal plaats maken. In de laatste jaren werden dan ook, tot

twee maal toe, aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontwerpen ingezonden, waardoor aan dat grondwettelijke voorschrift uitvoering zoude worden gegeven. Wel werden die ontwerpen niet tot wet verheven, maar de overwegingen, naar aanleiding daarvan gehouden, deden in de bestaande wet op de regterlijke organisatie en het beleid der justitie niet weinige gebreken opmerken, welke, naar het inzien van bevoegde beoordeelaars, verbeterd moesten worden, op welke grondslagen men het nieuwe gebouw ook zoude wenschen op te trekken. Hieraan is het toe te schrijven, dat het laatste van regeringswege ingediende ontwerp, ofschoon ten aanzien van zeer gewigtige punten een geheel ander stelsel bevattende dan het voorlaatste, echter hiermede in een groot aantal artikelen bijna letterlijk overeenstemt. Die overeenstemming, voor zoover ze punten betreft afwijkende van de thans nog vigerende wetgeving, mag veilig als een bewijs worden beschouwd, dat de veranderingen ook zijn verbeteringen, welke, zoo al niet geheel, dan toch waarschijnlijk grootendeels zullen worden overgenomen door den wetgever, dien het geluk zal te beurt vallen in dit opzigt aan het voorschrift van het vijfde additionele artikel der Grondwet uitvoering te kunnen geven.

Geroepen om haar oordeel uit te brengen over eene nieuw ontworpen regterlijke inrigting voor de West-Indische koloniën, terwijl die inrigting in het moederland op zulke losse schroeven staat, heeft de Commissie gemeend zich een eenigzins ander standpunt te moeten kiezen, dan waarop zij zich bij de beoordeeling van de overige haar voorgelegde ontwerpen zal plaatsen. Zij heeft namelijk de aandacht gevestigd op al de zoo even aangeduide verbeteringen in de bestaande wet op de regterlijke organisatie, en met het oog daarop een nieuw concept vervaardigd. Ter toelichting hiervan dienen in de eerste plaats de volgende vier algemeene opmerkingen:

1°. Ware het Reglement op het beleid der regering in de West-Indische koloniën reeds door de wet vastgesteld,

de bepalingen, welke daarin omtrent de justitie zouden voorkomen, hadden bij de vervaardiging van een ontwerp voor de regterlijke inrigting steeds voor den geest moeten staan. Nu dat Regerings-reglement echter nog niet is vastgesteld moest de Commissie het bestaan van eenige algemeene organieke beginselen veronderstellen, en deze als door de wet bekrachtigd aannemen. En welke zouden deze beginselen zijn? Natuurlijk die, welke zij *in abstracto* het meest gepast oordeelde, en waarover zij onder dagteekening van den 19den April 1853 een rapport aan den Minister van Koloniën heeft ingediend. Vandaar, dat in haar concept-Reglement voor de regterlijke organisatie een en andermaal gewezen wordt op het door haar ontworpen Regerings-reglement.

2°. Aan de Commissie zijn ter beoordeeling voorgelegd ontwerpen, bij welker vervaardiging de toestand der West-Indische koloniën op het oog is gehouden, en waarvan de toelichting in zeer belangrijke memoriën is te vinden.

Naar deze memoriën wordt alzoo stilzwijgend verwezen, wanneer sommige artikelen in het concept der Commissie, noch door dit rapport, noch door de geschiedenis van de twee bovenbedoelde wets-ontwerpen in den laatsten tijd aan de Tweede Kamer der Staten-generaal ingezonden, mogten opgehelderd zijn.

3°. De bepalingen, houdende de regterlijke organisatie in de West-Indische koloniën, moeten, naar het eenparige gevoelen der Commissie, niet, gelijk voorgesteld was, in twee ontwerpen, één voor Suriname en één voor de West-Indische eilanden gevonden worden. Zoodanige afzonderlijke behandeling ware, bij het geringe verschil, hetwelk er te dezen opzigte in de twee groote afdeelingen dier koloniën zal bestaan, een noodelooze omslag, weinig geschikt ter bevordering van duidelijkheid.

4°. Om de beoordeeling gemakkelijk te maken, wordt aan dit rapport, als bijlage, toegevoegd eene lijst, waarop, naast de artikelen van het nieuwe ontwerp, zijn geplaatst de daarmede geheel of gedeeltelijk overeenstemmende artikelen uit de bestaande wetgeving, of uit de concepten, welke de Commissie bij haren arbeid voortdurend geraadpleegd heeft.

De Commissie zal alsnu overgaan tot de toelichting van enkele artikelen van haar ontwerp, voor zoo ver dit, na het opgemerkte, nog noodig mogt wezen.

Volgens artikel 2 van de ontwerpen, aan de Commissie ter beoordeeling voorgelegd, zou de Gouverneur bevoegd zijn, om, in sommige gevallen, den loop van een regtsgeding of de uitvoering van een vonnis te schorsen. Uit de mondelinge inlichtingen, haar door den vervaardiger dier ontwerpen gegeven, was de aanleiding dezer bepaling gelegen in de moeijelijkheden, welke zich wel eens hebben voorgedaan bij de uitvoering van regterlijke uitspraken tegen de Engelschen, die door hun Gouvernement benoemd waren tot leden van het gemengde geregtshof tot wering van den slavenhandel. Een diplomatiek karakter hadden die ambtenaren niet; de voorregten, naar het volkenregt aan de gezanten toegekend, konden zij niet doen gelden, en toch zou de uitvoering van vonnissen ten hunnen laste verwikkelingen met eene bevriende mogendheid hebben kunnen veroorzaken. Ter voorkoming van dergelijke bezwaren was het artikel voorgesteld. Sedert eenigen tijd echter worden er geene Engelschen meer tot de bedoelde functiën geroepen, en het laat zich voorzien, dat dit voortaan ook niet meer zal geschieden. Naar het oordeel van den vervaardiger der ontwerpen zelf kan het artikel dan ook veilig weggelaten worden, en hij acht die weglating zelfs wenschelijk, uithoofde van de misbruiken, tot welke het regt om den loop der justitie te stremmen, de deur open zet, en waarvan de ge-

schiedenis onzer West-Indische koloniën misschien wel voorbeelden oplevert.

De Commissie heeft zich met die beschouwingen gaarne vereenigd, en de bepaling is daarom in haar ontwerp niet overgenomen.

Art. 2 en 3. De omzetting dezer artikelen schijnt wenschelijk, omdat de logische orde medebrengt eerst den werkkring van het openbaar ministerie te omschrijven, en daarna te zeggen, wie daarmede zullen worden belast.

De bepaling, dat het openbaar ministerie bij de behandeling van burgerlijke zaken wordt gehoord in al de gevallen bij de openbare verordeningen voorzien, is weggelaten, ten eerste, omdat ze geheel overtollig is, en ten andere, om niets te prejugeren aangaande het stelsel, dat omtrent het al dan niet hooren van het openbaar ministerie in burgerlijke zaken zal worden aangenomen.

Art. 5. Men vergelijke hiermede artikel 97 van het Regeringsreglement door de Commissie ontworpen.

Art. 6. Wie door „ingezetenen" moet worden verstaan, leert artikel 2 van het zoo even aangehaalde reglement.

Art. 23. Er bestaat geene reden, waarom aan de West-Indische regterlijke ambtenaren ook niet de verpligting zou worden opgelegd, aan letteren-requisitoriaal, uitgevaardigd in het moederland of in eene der andere koloniën of bezittingen van het Rijk, gevolg te geven. Ook is het wenschelijk hun de bevoegdheid toe te kennen aan letteren-requisitoriaal van vreemde ambtenaren te voldoen. Hen daartoe te verpligten zou bedenkelijk kunnen zijn.

Art. 29. Het geval zal zich niet zelden voordoen, dat ingezetenen, die geene Nederlanders zijn, tot de vervulling van eene regterlijke betrekking worden geroepen. Is nu de Commissie wel onderrigt, zoo zouden de Engelschen, die zich in de koloniën bevinden, zoodanige betrekking niet kunnen aanvaarden, wanneer zij een eed moesten afleggen overeenko-

mende met dien, in artikel 29 der in Nederland vigerende wet op de regterlijke organisatie omschreven, daar zij hierdoor hunne nationaliteit zouden verliezen. Hieraan is het voorstel toe te schrijven, om den eed te bepalen tot de wel beknopte, maar toch veel omvattende, uitdrukking: „*Ik zweer gehoorzaamheid aan de wet*."

Art. 37 en 38. De kanton-regters, met uitzondering van dien te Paramaribo en te Curaçao, zullen onbezoldigd, en hunne werkzaamheden zullen zeer luttel wezen. De regtszoekenden kunnen dan ook in die ambtenaren geenen zeer grooten waarborg voor de deugdelijkheid der regtspraak hebben, en de Commissie heeft daarom gemeend, het hooger beroep tegen hunne uitspraken in burgerlijke zaken te moeten toelaten, hoe gering ook het onderwerp der vordering zij.

Om dezelfde redenen heeft de Commissie niet overgenomen de bepaling, dat de kanton-regters, ten aanzien van regtsvorderingen ter zake van mondelingen laster, hoon of beleediging, eene uitgestrektere bevoegdheid zullen hebben dan ten aanzien van andere persoonlijke regtsvorderingen.

Art. 41. Volgens de ontwerpen, welke aan de Commissie ter beoordeeling zijn voorgelegd, zouden de uitspraken der kanton-regters in strafzaken alleen dan voor hooger beroep vatbaar zijn, wanneer het geldt misdrijven, met eene zwaardere straf bedreigd dan met eene gevangenis van 14 dagen en eene boete van f 100, hetzij te zamen, hetzij afzonderlijk. Om de redenen echter bij de artikelen 37 en 38 opgegeven wenscht de Commissie het appel te zien uitgestrekt tot alle gevallen, dat op het feit geene andere of hoogere straf is gesteld dan eene geldboete van f 25.

Art. 43. Men heeft gemeend aan het hoogste regterlijke collegie, zoowel te Paramaribo als te Curaçao, den naam van „hof van justitie", liever dan dien van „regtbank", te moeten geven. Dit kwam der Commissie wenschelijk voor, omdat de benaming van *hof*, meer dan die van *regtbank*, pleegt gegeven te worden

aan zoodanige collegiën, bij welke de kennisneming berust van de zwaarste misdrijven. Ofschoon de naam inderdaad niets tot de zaak zelve doet, zoo schijnt het toch ook, ter vermeerdering van het aanzien der twee hoogste regterlijke collegiën in de West-Indische koloniën, te kunnen strekken, wanneer die den naam van *hoven*, de leden dien van *raadsheeren*, en de ambtenaren van het openbaar ministerie dien van *procureurs-generaal* bekomen. Eindelijk pleit, naar het oordeel der Commissie, nog voor deze benaming, dat ze meer overeenkomt met de verschillende namen, die sedert 1816 aan het soortgelijke regterlijke collegie te Paramaribo zijn gegeven.

De regterlijke collegiën te St. Eustatius en te St. Martin heeft men *raden van justitie* geheeten, omdat hun regtsgebied en hunne bevoegdheid veel beperkter zijn dan die der hoven van justitie. Men dacht er ook over om deze mindere regterlijke collegien *regtbanken* te heeten, maar de algemeene strekking van deze uitdrukking en de mogelijkheid, dat daardoor aan die collegiën te veel het denkbeeld zou worden gehecht van de arrondissements-regtbanken in Nederland, waarvan ze toch in menig opzigt onderscheiden zijn, deed de schaal overhellen tot de benaming van „raden van justitie.'

Art. 45. De meerderheid der Commissie wenscht het hof te Paramaribo uit *vier*, en dat op Curaçao uit *drie* leden, in plaats van uit drie en uit twee leden, zamengesteld te zien, voornamelijk om door deze vermeerdering de hulp der plaatsvervangers, voor welke men niet altijd een geschikt personeel zal kunnen vinden, minder noodig te maken.

Art. 51. Het zoude kunnen gebeuren, vooral bij het weinig talrijke personeel, waaruit de benoeming tot regterlijke betrekkingen in de West-Indische koloniën moet geschieden, dat het belang der justitie de aanstelling vorderde, ook tot eene andere betrekking dan die van substituut-griffier, van iemand die den ouderdom van 25 jaren nog niet had bereikt. Men heeft

daarom in de plaats van dien leeftijd gesteld, dat de benoemde 23 jaren oud moet zijn.

Art. 52 en 53. In de ontwerpen, aan de Commissie ter beoordeeling voorgelegd, ontbreekt eene opgave der vereischten om tot assessor of assessor-plaatsvervanger benoemd te worden, en er komt ook geene bepaling in voor, omtrent hetgeen zal plaats hebben, wanneer iemand, tot assessor of tot assessor-plaatsvervanger benoemd, weigerachtig is om die betrekking te aanvaarden. De Commissie heeft in dit een en ander voorzien door de verkiesbaarheid in den kolonialen raad tot voorwaarde te stellen der benoembaarheid tot assessor of assessor-plaatsvervanger, en door het verlies der burgerschapsregten de straf te doen zijn der niet-vervulling van den bedoelden burgerpligt. Dat verlies moet echter niet langer duren dan den tijd, dien de benoemde, ware hij niet weigerachtig geweest, zijne betrekking zoude hebben waargenomen.

Bij diezelfde ontwerpen is voorgesteld, dat de bezoldigde regterlijke ambtenaren, met uitzondering van de kantonregters, de griffiers bij alle regterlijke collegiën en den substituut-griffier bij het hof te Paramaribo, ter zake van misdrijf niet zullen mogen worden vervolgd, dan na verkregen toestemming van den Gouverneur. Met dat denkbeeld kan de Commissie zich niet vereenigen, daar zij geene overwegende reden weet, waarom aan het administratieve gezag de bevoegdheid zoude moeten worden gegeven, om den loop der justitie te stuiten. Van die bevoegdheid zoude ligt misbruik gemaakt worden, en een beweerd staatsbelang zou het gereede voorwendsel zijn, om den misdadiger aan vervolgingen te onttrekken.

Art. 59. In de eerste alinea van dit artikel wordt gezegd, dat de hoven en de raden van justitie in eersten aanleg kennis nemen van alle burgerlijke regtsvorderingen, waarvan de beregting niet aan eenen anderen regter is opgedragen. De algemeenheid der uitdrukking zoude kunnen doen vermoeden, dat de competentie van de beide hoven, met betrekking tot

burgerlijke zaken, dezelfde ware. Bij eene naauwkeurige overweging zal men echter ontwaren, dat dit niet het geval is. Zoo zal bijv. het hof van justitie te Paramaribo in eersten aanleg kennis nemen van alle zuiver persoonlijke regtsvorderingen, de f 300 te boven gaande, wanneer de gedaagde in de kolonie Suriname, waarover zich het regtsgebied van het hof uitstrekt, woonachtig is. Het hof op Curaçao daarentegen, ofschoon zijn regtsgebied zich uitstrekt over al de West-Indische eilanden, zal in burgerlijke zaken alleen voor Curaçao en Klein-Curaçao de competente regter zijn, terwijl de regtsmagt in burgerlijke zaken voor de andere eilanden is opgedragen òf aan de kantonregters òf aan de raden van justitie aldaar.

Art. 67. Het voorstel, om in dit Reglement ook het geval te regelen, dat een pleitbezorger zich voor den regter aan pligtverzuim schuldig maakt, kan de Commissie niet beamen, daar dit onderwerp, naar haar oordeel, minder bij de regterlijke organisatie, dan wel bij de manier van procederen, of bij de verordeningen omtrent de uitoefening der praktijk thuis behoort.

Art. 68 en 69. Volgens artikel 69 der Grondwet regelt de Koning de bezoldiging van alle collegiën en ambtenaren, met uitzondering van de ambtenaren der regterlijke magt. Dezen waarborg van onafhankelijkheid, in het moederland noodzakelijk geoordeeld, acht de Commissie ook voor de West-Indische koloniën wenschelijk, en van dààr, dat zij voorstelt om in dit Reglement het bedrag der traktementen vast te stellen.

Wanneer er echter buiten Paramaribo en Curaçao geene geschikte personen voor de vervulling der regterlijke betrekking kunnen gevonden worden, tenzij hun eene bezoldiging worde toegekend, zal het bedrag daarvan door den Gouverneur moeten worden bepaald, omdat die regeling van zoo vele onvoorziene omstandigheden afhangt, dat ze onmogelijk bij dit Reglement kan geschieden.

In de tweede zinsnede van artikel 73 is het beginsel aangenomen, dat aan de kanton-regters en hunne griffiers geene voordeelen zullen worden toegekend voor extra-judiciële verrigtingen, als het doen van verzegelingen, het adsisteren bij inventarisatiën, enz. Tot deze van het in Nederland nog vigerende regt afwijkende bepaling is de Commissie gekomen door de algemeen bestaande overtuiging, dat het wenschelijk is de leden van een regterlijk collegie niet te doen betalen door hen, die hunne ambtsverrigtingen moeten inroepen. De waardigheid van het karakter dier ambtenaren wordt door het ontvangen van zulke belooningen weinig bevorderd, en zij laden zoo ligt de verdenking op zich van in hun eigen belang werkzaam te zijn, ook wanneer zij niets doen dan waartoe zij door hunne betrekking geroepen worden. Mag het in Nederland aan bezwaren onderhevig zijn, om den in deze reeds zoo lang bestaanden staat van zaken te veranderen, er is geene reden denkbaar om in de West-Indische koloniën, bij de invoering eener geheel nieuwe regterlijke organisatie, het minder goede voorbeeld van het moederland te volgen. Opmerking verdient het ook, dat in de Fransche West-Indische koloniën, waar de regterlijke organisatie op den leest van die in het moederland is geschoeid, hetzelfde beginsel is aangenomen, als de Commissie hier voorstelt. In de Koninklijke ordonnantie namelijk van 24 September 1828, *concernant l'organisation de l'ordre judiciaire et l'administration de la justice à l'île de la Martinique et à l'île de la Guadeloupe et ses dépendances*, leest men het volgende artikel 159: „Le traitement des juges de paix est fixé ainsi qu'il suit:

„Pour les juges de paix, etc.

„Au moyen de ce traitement il ne leur sera aloué ni „vacations ni honoraires. Ils ne pourront réclamer que les „frais de transport réglés par le tarif.

„Il sera alloué à chacun des greffiers des tribunaux de paix, indépendamment des dr oits de greffe, un traitement de . . .

Eene volkomen gelijkluidende bepaling is opgenomen in artikel 148 der Koninklijke ordonnantie van 21 December 1828, *concernant l'organisation de l'ordre judiciaire et l'administration de la justice à la Guiane Française.*